

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2812/05
25.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac i Slobodana Dražića, članova veća, u parnici tužioca AA, protiv tuženog maloletnog BB, čiji je staralac VV, kojeg zastupa BV, advokat, sa umešačem na strani tuženog Gradskim centrom za socijalni rad Odeljenje GG, radi iseljenja, rašavajući po reviziji tuženog izjavljene protiv presude Okružnog suda Beogradu Gž. broj 6883/05 od 8.6.2005. godine, u sednici veća održanoj 25.1.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 6883/05 od 8.6.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Trećeg opštinskog suda u Beogradu P. broj 1106/03 od 1.11.2004. godine, ispravljene rešenjem istog suda P. broj 1106/03 od 20.4.2005. godine usvojen je tužbeni zahtev tužioca i maloletni tuženi BB obavezan da se sa svim licima i stvarima iseli iz stana DD, poslednji u nizu sa desne strane od ulaza u dvorište, koji se sastoji od jedne sobe i jedne kuhinje adaptirane u sobu gledano sa leve strane od ulaza u dnu dvorišta, verande adaptirane u antre - letnje kuhinje gledano od ulaza u dvorište pravo u dnu istog i šupe koja je adaptirana u VC sa desne strane od ulaza u antre - letnju kuhinju, sve sagrađeno na katastarskoj parceli aa. zk. ul. bbb KO ĐĐ i tako ispražnjen stan od lica i stvari preda tužiocu na slobodno raspolaganje u roku od 15 dana od dana prijema presude pod pretnjom izvršenja. Stavom drugim izreke iste presude tuženi je obavezan da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.800,00 dinara u roku od 15 dana od dana prijema presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Rešavajući o žalbama tuženog i umešača na strani tuženog izjavljenoj protiv te presude Okružni sud u Beogradu je presudom Gž. 6883/05 od 8.6.2005. godine, odbio žalbe kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv te presude Okružnog suda u Beogradu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede ZPP i pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilac je dostavio pismeni odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitnih povreda iz člana 354. stav 2. istog zakona na koje se u reviziji ukazuje, jer su nižestepeni sudovi o svim odlučnim činjenicama relevantnim za pravilnu odluku u ovoj parnici dali jasne, potpune i pravilne razloge saglasne stanju u spisima i rezultatu izvedenih dokaza, a nema ni drugih nedostataka zbog kojih se pobijana presuda ne bi mogla pravilno i zakoniti ispitati.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju vlasnik predmetnog stana je tužilac. Otac tuženog, sada pok. PP, koji je umro vv. godine, bio je nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu na osnovu ugovora o korišćenju stana od 25.9.1990. godine. U navedenom ugovoru o korišćenju stana, kao član porodičnog domaćinstva upisan je sin nosioca stanarskog prava VV, koji u tom stanu ne stanuje, već sa porodicom živi u drugom stanu koji se nalazi u zgradi EE. Tuženi je rođen ----.1990. godine i od rođenja živi u spornom stanu, koji je nastavio da koristi i nakon očeve smrti. Rešenjem organa starateljstva od 27.3.2003. godine tuženi je stavljen pod starateljstvo i za staraoca mu je određen brat po ocu, VV.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo kada su zaključili da tuženi nakon smrti svog oca nema pravo da nastavi sa korišćenjem predmetnog stana, te su pravilno postupili kada su usvojili tužbeni zahtev i obavezali tuženog da se iz istog iseli.

Naime, nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu, koji je u svojini tužioca, bio je sada pok. otac tuženog i on je to pravo stekao u vreme kada se po tadašnjim propisima iz stambene oblasti, na stanu u svojini građana moglo steći stanarsko pravo. To je bilo regulisanom odredbom člana 8. stav 1. Zakona o stambenim odnosima ("Službeni glasnik SRS", broj 29/73), odredbom člana 2. i 93. stav 1. Zakona o stambenim odnosima ("Službeni glasnik RS", broj 9/85), kao i odredbama Zakona o stanovanju ("Službeni glasnik RS", broj 50/92 sa izmenama i

dopunama), koji u členu 40. predviđa da nosilac stanarskog prava, odnosno zakupac stana na neodređeno vreme koji to pravo ima na stanu u svojini građana do dana stupanja na snagu tog zakona, nastavlja sa korišćenjem stana u skladu sa odredbama članova 30. do 39. istog zakona.

Tuženi je rođen 16.11.1990. godine, odnosno posle 29.7.1973. godine kada se više nije moglo steći svojstvo nosioca stanarskog prava na stanu u svojini građana. Sledstveno tome tuženi nije mogao steći ni svojstvo korisnika takvog stana kao član porodičnog domaćinstva nosioca stanarskog prava, te mu ne pripada pravo da nakon smrti svog oca, u smislu člana 34. i 40. Zakona o stanovanju nastavi da predmetni stan trajno koristi.

Bez značaja je isticanje u reviziji tuženog da je on bio član porodičnog domaćinstva svog oca, koji je bio nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu i da je neprekidno u njemu stanovao od momenta rođenja, jer tuženi nije bio član porodičnog domaćinstva svog oca u vreme kada je njegov otac po zakonu stekao svojstvo nosioca stanarskog prava na predmetnom stanu koji je u svojini građana na dan 29.7.1973. godine.

Sa gore iznetih razloga, a na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća,

sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

ljm